

„Szeretném a lóképzés

A külföldön élő fiatal tehetségeket bemutató sorozatunk második lovasa szintén díjlovas. Többször részt vett a korosztályos Európa-bajnokságokon, ahol eredményesen szerepelt, a vidaubani junior Európa-bajnokságon Evitával döntős volt, 2015-ben a magyar bajnokságon az M kategória bajnoka, illetve a korosztályos magyar bajnokságon a junior kategória bajnoka lett. 2015-ben az év lovasává választották, és büszkén vette át a legeredményesebb magyar lovasnak járó oklevelet is: ő Szőke-Tóth Berill, aki három éve Németországban él és lovagol.

A máriakálnoki Dressurzentrum oszlopos tagja voltál, de már három éve kint vagy. Miért döntöttél úgy, hogy külföldön próbálsz szerencsét? Hogyan született meg az elhatározás?

Minden 2015-ben kezdődött, akkor voltam 16 éves. Akkoriban volt lehetőségem egy szűk fél évet Németországban eltölteni a Wintermühle istállónál. Losonczy Anikó és Ács Róbert mellett bepillanthattam egy nagy díjlovaglóstálló mindennapjaiba. Mivel előtte bérlovardában lovagoltam, így teljesen magával ragadott az engem körülvevő sok lovas és számtalan díjló. Irigykedve néztem, ahogy reggeltől estig lovagolnak. A sok szép verseny a rengeteg indulóval olyasvalami volt, amit teljesen magaménak éreztem. Tudtam, hogy egyszer én is itt szeretnék lenni, versenyezni, ezáltal megfogalmazódott bennem a nagybetűs Németország!

Amikor Losonczy Anikó és akkori edzőm, Ács Róbert úgy döntöttek, hogy szeretnék visszaköltözni és saját önálló istállóba belefogni Magyarországon, a hír hallatán köztudottan én lettem a legcsalódottabb. Nem volt mit tenni, ezt el kellett fogadni. Így lettem a máriakálnoki Dressurzentrum kezdeti csapatának egyik oszlopos tagja, de legbelül tudtam, egyszer még biztosan vissza fogok majd menni. Rengeteget láthattam és tanulhattam az elkövetkező években, sok szép sikert értünk el együtt Robival, és nagyon sok jó emlékem van erről az időszakról. Nagyon sokat köszönhetek nekik! 2017-ben érettségiztem, 18 éves lettem, és úgy éreztem, most már elkezdhetem

minden trükkjét eltanulni”

járni a saját utamat. Az évek alatt megtanultam németül is, így nem volt akadálya annak, hogy elindulhassak Nyugat-Európa felé. Sajnos abban az időben nem volt túl sok meglevő kapcsolatom Németországban. Nehéz kérdés volt, hol érezném magam jól? Kivel szeretnék edzeni? Kiben bízom meg? Kire tudok példaképként tekinteni, miért is szeretnék tőle tanulni? (Ez mellesleg szerintem egy nagyon fontos kérdés!) Sajnos a választ ezekre a kérdésekre nem tudtam, így végül átmenetileg az osztóversenyeken megismert Caroline Kottas-Heldenberghez kerültem. Fél évet töltöttem Ausztriában, Weikersdorffban. Ez jó volt arra, hogy megtapasztaljam, milyen egy olyan hely, ahol nem beszélnek az anyanyelvemet, kicsit magamra vagyok utalva, valamint távolabb vagyok a családomtól, szóval összességében hasznos időszak volt, amolyan felkészülési idő. Ez idő alatt egyre többször jártam ki Németországba és kezdtem kapcsolatokat építeni. A célom maradt, és elszántan kerestem tovább, kinél szeretnék a jövőben fejlődni és tanulni. 2018 nyarán egy véletlennek köszönhetően sodort össze a sors a mostani edzőmrel, majd azt gondolom, meghoztam eddigi életem legeslegjobb döntését és 2018. augusztus 3-án kiköltöztem Németországba dr. Ilka Boeninghez.

Milyen volt az első időszak, mennyi időbe telt, mire akklimatizálódtál?

Mondhatni, egy bőrönddel és lovaimmal érkeztem ki Münsterbe. Hogy őszinte legyek, kalandként fogtam fel, és mivel alapvetően mindig nyitott vagyok az új dolgokra, így különösebb félelmeim, aggodalmaim nem voltak. 1300 kilométerre vagyok a családomtól, de még ez a tudat se rettentett vissza, sőt! Persze kellett idő, mire otthonosan tudtam magam érezni. Idővel elkezdtem kiismerni magam az itteni kisvárosban és természetesen a lovardában is. Nagy segítségemre volt dr. Ilka Boening, aki a

mindennapokban ugyanúgy terelgetett, mint a lovardában, és bármilyen felmerülő kérdésnél a mai napig segítő kezet nyújt. Folyékonyan beszélek németül a kezdetek óta, így a kommunikációval soha nem volt gondom. Tavaly nyár óta saját albérletben lakom, de szerencsére közel a lovardához. Nagyon gyorsan be tudtam illeszkedni, közvetlen vagyok és nagyon kommunikatív, így nagyobb nehézségeim nem akadtak.

Mennyiben más a kinti lovasélet, a kinti mezőny?

Aki ismer, az tudja, hogy élek-halok a versenyekért. Nagyon szeretek belovagolni a négyzögbe, még sose gondoltam arra program közben, hogy mikor lesz már vége. Jobban belegondolva, amikor vasárnap vége van a versenyeknek, felőlem hétfőn már indulhatnánk is a következőre. Szerencsére erre itt Németországban van is lehetőség, az én legnagyobb öröömöremre. Lovagolok fiatal díjló programokon át a nagydíj szintig szinte mindent, így tudok kellő versenyritint és rengeteg tapasztalatot szerezni. Itt a téli pihenő is igen rövid, hisz január első heteiben már indul is a szezon, és december elejéig lehet gond nélkül versenyekre járni. Legyen szó kisebb vagy nagyobb, nemzeti vagy nemzetközi versenyről, a színvonal és az indulók száma mindig, mindenhol rendkívül magas. Sose felejttem el, amikor megláttam az első itteni versenyemen a másnapi startlistámat. Csupa nagy nevek, akikről eddig csak újságban olvastam vagy interneten láttam, és én velük fogok holnap egy számban indulni?! Azon az éjjelen sokat nem aludtam... Ez az igazi adrenalin a számomra. Dorothee Schneider, Ingrid Klimke, Hubertus Schmidt, Holga Finken – csak pár név azok közül, akikkel már volt alkalmam megmérgettni magam, és történt már olyan is, amikor az eredményhirdetésen ők álltak mögöttem. Ezek számomra felejthetetlen pillanatok. Velük bármelyik versenyen találkozhat az ember, nincs olyan,

■ Berill Qatarral Németországban

hogy legalább egy közülük ne lenne ott a következő hétvégén is. Kezdetben azt gondoltam, hogy a magyar színek esetleg majd hátrányt jelentenek, de ennek eddig egy cseppnyi jelét sem tapasztaltam.

Hogyan telik egy átlagos napod, hol van a szállásod, hány lovat lovaszsz, mi a napi rutin?

Hétfőtől vasárnapig minden reggel 6.30-kor szól az ébresztőm. Szerencsére közel lakom a lovardához, általában 7.30-ra szoktam kiérni. Először kietetünk, majd mivel itt nincsenek alkalmazottak, így a boxok rendbetétele is a napi teendők közé tartozik. Ez nagyjából egy órát vesz igénybe, így 9-kor ülök fel az első lóra. Délelőttönként mindig négy lóval van edzésem. Ezután 13.30-tól 14.30-ig ebédszünet következik. Délután további két-három lovat lovagolok. Ez időnként több, néha kevesebb, attól függ, lesz-e verseny a hétvégén, vagy éppen aznap melyik kapott pihenőnapot. Nagyon fon-

tosnak tartjuk, hogy a lovainknak legyen lehetősége mindennap kellő időt eltölteni karámban, bevallom, régebben erről másképp vélekedtem. Az esti etetést követően 18.00-kor fejeződik be a nap számunkra. Régebben is voltak mindig kicsit idősebb, képzetesebb lovaim, valamint fiatal, feltörekvő tehetségek, nos, ez most sincs másképp, az alapkonceptió maradt. Tavaly óta belevágtunk a tenyésztésbe is, bár ez csak másodlagos a számomra, de kifejezetten izgalmasnak találom. A lovak, amikkel versenyzem vagy nap mint nap dolgozom, mind saját tulajdonúak, vagy hozzám tartoznak, vagy az edzőmhöz. Mindennap edzem dr. Ilka Boeninggel, és bár ő tudatosan hogy egyre többször önállóan is dolgozni, a szemét azért mindig rajtam tartja. Nálunk nincs nagy létszámú lóállomány az istállóban. Ez itt nem a mennyiségről szól, sokkal inkább a minőségről, a kvalitásról és főként fiatal lovak képzésére koncentrálnak. Ez egy kisebb, viszont annál exkluzívabb, nem túlszűrt magánlovarda. Itt minden ló megkapja a kellő figyelmet, törődést, és ami a legfontosabb, a kellő időt! Így van lehető-

ségünk őket teljesen kiismerni minden apró rezdülésükkel együtt, és kifejezetten szoros kapcsolat alakul ki ezáltal köztünk és a lovak között. A velük eltöltött minőségi idő a versenyeken mindig megtérül, és az eredményeinken visszatükröződik. Mi és a lovak olyanok vagyunk itt, mint egy nagy család, és nem vicc.

Említetted már, hogy dr. Ilka Boening az edződ.

Lassan két éve dolgozom dr. Ilka Boeninggel. Már régebről ismerem őt, hisz anno tőle vásároltuk Donna Rommát, valamint ő volt a kiképzője Donnington Parknak is, akivel a junior és a fiatal lovas éveimben a legtöbb győzelmet, bajnoki címet értem el. Ilka állatorvos, aki nem melleleg a magyar Állatorvos-tudományi Egyetemen is tanult. Nagydíjas lovas, számtalan nemzetközi eredménnyel. Profi kiképző, rengeteg híres ló került ki a keze közül, ilyen például a Semmieke Rothenberger által lovagolt Dissertation FRH. A Münsterből nem messze, Telgtében található gyönyörű lovarda tulajdonosa. Aktívan versenyez a mai napig, edz és képez ki lovakat nagydíj szintig.

Milyen tudással gyarapodtál neki köszönhetően? Mi a különbség az itthoni és az ottani edzésment között?

Őszinte leszek, régebben olyan voltam, akiben mindennap égett a vágy az edzésre (ez nyilván ma sincs másképp). Akkoriban annak tudtam igazán örülni, ha egy edzés minél tovább tartott, minél kiadósabb volt és minél több feladatot lovagoltunk aznap. Szerettem mindennap „megrepetetni” a lovaimat. Kifejezetten rosszul voltam azoktól a napoktól, amikor csak lazítani kellett őket, vagy terepre kellett velük menni sétálni. Mára azonban már sokat változott bennem a kép a mindennapi munkáról. Nem gondoltam volna, hogy ekkora örömet fog okozni fiatal lovakat lovagolni. Az első, általam tanított ugrásváltások, pirvettek sikere hatalmas motivációt ad. Rájöttem, mennyire fontos az elengedtség és a bázismunka szerepe. Napról napra érdekesebbnek találom, miként jut el egy fiatal ló a nagydíj szintig. Szeretném a lóképzés minden trükkjét eltanulni, ezért is örülök a dr. Ilka Boeninggel való közös munkának nagyon.

FOTÓ: SOMOGYVÁRI ANETT, REUMANN ÉS FOTO RÜCHEL

- 1. Dr. Ilka Boening és Berill Münsterben (K+K Cup) | 2. Superiore IB-vel
- | 3. Berill és Vodka Absolut B Mannheimban
- | 4. Fialat lovas bajnokként Donnington Parkkal

sei ők voltak, valamint a veszfáliai bajnokság bajnoki címét is ők érdemelték ki. Ez idő alatt mi maximálisan támogattuk őket, mögöttük álltunk. Tavaly év végén vettem át Qatar lovaglását, most már véglegesen. Azóta több Inter 2-t, valamint U25 nagydíjat tudtunk együtt nyerni, akár magasan 72% fölött az erős német mezőnyben. Qatar még mindössze 11 éves, ami nagydíj szinten kifejezetten fiatalnak számít, így a jövőre nézve bizakodó vagyok. Lassan öt éve a mindennapjaim egyik fix pontja, és egyértelműen a legtöbb figyelmet kapja tőlem. Qatar okos ló, száz százalék, hogy tudja magáról, hogy ő nagyon jó, ezt az elégedettséget látni is lehet az arcán! Természetesen élete végéig nálunk marad, ő mar igazi csaldtaggá vált az évek folyamán.

Rád milyen hatással volt a koronavírus okozta helyzet? Magyarországon lassan elkezdődhetnek a zárt kapus versenyek, mi a helyzet kint? Hogyan befolyásolja az idei szezonodat a vírus?

Különösen nem változtatta meg a koronavírus a mindennapjaimat. Németországban sem vezették be a kijárási tilalmat, így otthoni karanténba sem kényszerültem. Továbbra is kijárhattam a lovaimhoz. A lovardában fokozottan ügyeltünk arra, hogy tényleg csak a munkánkhöz nélkülözhetetlen emberek forduljanak meg. Az előre betervezett versenyünket sajnos törölték, így párhónapos versenyszünetre kényszerültünk. Igyekeztünk ezt az időszakot is a lehető legjobban kihasználni. Most több fiatal lovat is lovagolok, akiknek szükségük van a mindennapi munkára, így rájuk most még több időt tudtunk szánni. A kiképzett lovak számára – mindamellert, hogy igyekeztünk őket fiten tartani, hiszen mindig lehet egy gyakorlatot még jobban és jobban kivitelezni – azért próbáltuk változatossá tenni a napokat. Ha minden jól megy, júniustól újra indulhatnak a versenyek, és ténylegesen elkezdődhet a 2020-as szezon. Mi már nagyon várjuk!

Mutasd be a lovadat, Qatart! Milyen a jelleme, mióta lovagolod, milyen eredményeket értél el vele?

Qatar egy 2009-ben született, Quarterback x Steidinger származású oldenburgi herélt. 2015-ben került hozzám, akkor volt 6 éves. Már fiatal korában látszódott, hogy tehetséges és mozgása messze kimagasló. Forró temperamentuma okozott némi nehézséget – mára már ezt is inkább előnyére tudtuk formálni –, viszont még így is nagyon ritkán kapott 70% alatt. Kezdetben Ács Róbert dolgozott vele, egészen Szent György-díjig értek el szép hazai és nemzetközi sikereket. Az Ausztriában töltött rövid idő alatt fiatal lovas kategóriában versenyeztem vele. Miután Németországba költöztem, dr. Ilka Boening folytatta Qatar képzését és az ő kezei között fejlődött tovább. A belefektetett türelmes munkája által tavaly debütálhatott a ló nagydíjban. A 2019-es szezonban számtalan nagy versenyen vettem részt, és többször nyertek nagydíjat, nagydíj speciált, szinte minden alkalommal 70% fölötti eredménnyel. Mannheimban a nemzetközi nagydíj mindkét napi győzte-

Mikor tervezel hazajönni? Hogyan tartod a kapcsolatot az itthoniakkal? Nincs honvágad?

Őszintén? Eszem ágában sincs hazamenni! Úgy jöttem ki Németországba, hogy amíg jól érzem magam és örülök annak, hogy itt lehetek, addig kint maradok, és nem tudnám elképzelni, hogy ez az érzés valaha változna. Szóval egyértelműen hosszú távra tervezek, és egyáltalán nem gondolkodom a hazajövetelen. Honvág őszintén szólva nem igazán gyötör. Mindig is olyan voltam, aki ha valamit a fejébe vesz, azt véghez is viszi. A családom és a barátaim persze hiányoznak, ezért igyekszem kéthavonta egy hosszú hétvégét eltölteni otthon (ezek amúgy szinte az egyetlen napok, amikor nem lovagolok és reggelente nem lovaglónadrágot veszek fel). Ilyenkor kicsit olyan, mintha turista lennék, a kivilágított budapesti panorámánál szerintem nincs szebb turisztikai látványosság. Versenyszezonban azért nehezebb beiktatni a szabad hétvégeket, így ilyenkor inkább a szüleim repülnek ki hozzám. Ők a mai napig nagyon lelkes szurkolói és mindenben támogatnak, amiért nem tudok elégszer köszönetet mondani. A Díjlovagló Szakbizottsággal Dallos Zsófián keresztül tartom továbbra is a kapcsolatot.

Mik a távolabbi céljaid?

Lehet, ez most furcsán fog hangzani, de minden nagyobb cél és elvárás nélkül jöttem ki Németországba. Szeretnék sokat látni, tanulni és fejlődni. Az egyetlen igazi célom talán az, hogy egyszer jó lovas és kiképző legyek, erre pedig a legnagyobb esélyem itt van. Ha elképzelem a pár évvel későbbi önmagamot, ugyanazt a lányt látom, mint ma: aki szorgalmas, és csak lovagolni szeretne! Álmaim persze nekem is vannak, egyszer az olimpiai játékokon vagy világbajnokságon szívesen képviselném a magyar színeket. Nem titkolt célunk volt a minősülés a jövő évi budapesti felnőtt Európa-bajnokságra, ami sajnos elmarad, de panaszra nincs ok, hisz számtalan másik nagy verseny lesz, amin részt tudok majd venni. Az idej, hazai rendezésű U25 korosztályos Európa-bajnokságról egyelőre nem tudok nyilatkozni, hisz a minősüléshez szükséges nemzetközi versenyek elmaradnak még egy darabig.

Somogyvári Anett